

K-29/1999

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Županijski sud u Sisku u vijeću sastavljenom od suca ovog suda Damira Parcena, kao predsjednika vijeća, suca ovog suda Alice Freiberger te sudaca porotnika Ivana Petračića, Josipa Milakovića i Vladimira Bernšića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Željke Velnić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Dragana Vraneševića zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 i dr. OKZRH, povodom optužnice ŽDO u Sisku broj KT-61/93 od 04. studenog 1994. g., nakon javno održane i zaključene javne rasprave dana 18. travnja 2000. godine u nazočnosti optuženog, njegovih branitelja Veljka Miljevića, odvjetnika iz Zagreba i Josipa Sladića, odvjetnika iz Siska, oštećenih te zamjenika ŽDO u Sisku Miljenka Ugarkovića i Stipe Vrdoljaka

p r e s u d i o j e

Optuženi: DRAGAN VRANEŠEVIĆ, sin Mile i Ljubice rođ. Jaić, rođen 18. siječnja 1961. g. u Dvoru, s prebivalištem u Vukovaru, Olajnica 16, Srbija, drž. RH, po zanimanju policijski agent, oženjen otac dvoje djece, nalazi se u pritvoru od 29. srpnja 1999. g.,

k r i v j e

1) što je dana 26. srpnja 1991. g. u selima Zamlači i Strugi Banskoj, prethodno pristupivši u paravojne formacije tzv. "milicije Krajine" u svojstvu zapovjednika veće grupe naoružanih pripadnika iste "milicije Krajine" i naoružanih civila koji su im se pridružili, naoružani teškim i lakim oružjem, a u cilju podrivanja i obaranja Republike Hrvatske, nastojeli odcijepiti područje Dvora od Republike Hrvatske i pripojiti ga državi "SRJ Krajini", pa je u okviru takvog zločinačkog plana protivno odredbama čl. 3. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. g. i čl. 4. II Dopunskog protokola Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. g. o zaštiti žrtava nemedunarodnih oružanih sukoba, nakon minobacačke pripreme, izvršili napad iz smjera Dvora prvo na selo Zamlaču, a potom na Strugu Bansku, pucali po kućama i palili kuće, iz kuća istjerali svo pučanstvo i pri tome ih psihički i fizički zlostavljali, te

veći dio pučanstva istjerali na cestu, koristeći ih kao živi štit pri čemu su usmrćeni civili Pajo Knežević, Mile Begić i Manda Begić, dok je veći broj civila tjelesno ozlijeđen, a drugi dio od oko 18 civila protiv njihove volje, nakon istjerivanja iz skloništa, odveli u podrumske prostorije policijske postaje u Dvoru i držali ih zatvorene tri do pet dana,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba počinio napad na civilno stanovništvo, naselje, pojedine civilne osobe, kojega je posljedica smrt i teška tjelesna ozljeda te uzimao taoce,

2) istog dana kao pod toč. 1), u selu Strugi Banskoj, u istom svojstvu, protivno odredbama čl. 3. i 4. III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. g., nakon što su pripadnici njegove grupe zarobili i razoružali Davora Vukasa, Branka Vuka i Zorana Šaronju, policajce MUP-a RH i nakon što su im skinuli odjeću i natjerali trčati preko livade, naredio da se za njima puca, nakon čega je veći broj pripadnika njegove grupe iz svog raspoloživog oružja pucao po njima i tako ih usmrtio,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava naredio da se ratni zarobljenici ubijaju,

čime je djelima pod toč. 1) i 2) počinio kaznena djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to djelom pod toč. 1) - ratni zločin protiv civilnog stanovništva - označeno i kažnjivo po čl. 120 st. 1 OKZRH, a djelom pod toč. 2) - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika - označeno i kažnjivo po čl. 122 OKZRH, a sve uz primjenu čl. 43 OKZRH.

za djelo pod toč. 1), temeljem čl. 120 st. 1 OKZRH utvrđuje mu se kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) godina,

za djelo pod toč. 2), temeljem čl. 122 OKZRH utvrđuje mu se kazna zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina,

pa se temeljem čl. 120 st. 1 OKZRH, čl. 122 OKZRH, uz primjenu čl. 43 st. 2 toč. 2 OKZRH

o s u d u j e

na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina.

Temeljem čl. 45 OKZRH optuženiku se vrijeme provedeno u pritvoru od 29. srpnja 1999. g. pa nadalje uračunava u kaznu.

Temeljem čl. 90 ZKP/93 dužan je naknaditi troškove kaznenog postupka u paušalnom iznosu od 3.000,00 kn.

Obrazloženje

ŽDO u Sisku pod poslovnim brojem KT-61/93 od 04. studenog 1994. g. podnijelo je ovom sudu protiv Dragana Vraneševića optužnicu zbog kaznenih djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH i čl. 122 st. 1 OKZRH, pobliže činjenično opisanih i pravno označenih kao u izreci ove presude pod toč. 1 i 2, a nakon izmjene optužnice koja je uslijedila na glavnoj raspravi 24. veljače 2000. g. (str. 223 i 224) te ispravka izmijenjene optužnice koji je uslijedio na gl. raspravi 23. ožujka 2000. g. (str. 293).

Pozvan na kaznenu odgovornost, optuženik odlučno poriče da bi počinio kaznena djela koja su mu izmijenjenom optužnicom stavljena na teret.

Braneći se, optuženik je iskazao kako je 26. srpnja 1991. g. uslijedio minobacački napad na sela oko Dvora u kojem napadu policijski djelatnici iz Dvora, među kojima se i on nalazio, nisu učestvovali. Istog dana oko podne, u policijsku postaju Dvor došli su pripadnici specijalnih postrojbi iz Knina koji su njega i ostale policajce potjerali u selo Zamlača radi zbrinjavanja civilnih osoba. Optuženik je doista otišao sa ostalim policajcima u selo Zamlača u kojem su zatekli 18 osoba hrvatske nacionalnosti i koje su doveli u policijsku postaju Dvor. Nijedna od osoba koje su zbrinute nije ozlijeđena. Optuženik poriče da je u kritično vrijeme imao za cilj obaranje novouspostavljenog demokratskog društva u Republici Hrvatskoj te otcjepljenje područja općine Dvor od Republike Hrvatske. Optuženik ističe da je sve do 1995. g. radio u Dvoru isključivo kao policijski djelatnik. Odlučno poriče da bi u kritično vrijeme tjerao civile u živi štit, zlostavljao psihički i fizički civile u selima Zamlača i Struga Banska, nanosio štetu na imovini, a naročito poriče da bi imao bilo kakve veze sa smrću oštećenika odnosne prigode u Zamlači i Strugi. Poznato mu je da je takvih slučajeva bilo, ali se to pripisuje aktivnostima specijalne vojne postrojbe koja je došla iz Knina. Optuženik posebno naglašava kako je upravo njegova zasluga što su civili dovedeni kritičnog dana u PP Dvor ostali neozlijeđeni jer je upravo optuženik spriječio tzv. "martićevce" da ih odvedu iz policijske postaje i nakon toga likvidiraju, kao što se to ranije nekima dogodilo. Optuženik naglašava da odnosne prigode uopće nije ušao u selo Struga te da uopće nije dolazio u kontakt sa Predragom Orlovićem i braćom Korizma. Optuženik se iz Zamlače vratio oko 15,00 sati, a oko 18,00 sati je spriječio "martićevce" da razračunaju sadovedenim civilima. Optuženik ne zna ništa o tome tko je u Zamlači odvajao ljude i tjerao civile u živi štit. Inače, zapovjednik PP Dvor u kritično vrijeme bio je Nikola Bjelac.

U dokaznom postupku sud je ispitaio svjedoke Adama Meničanina (294), Milana Resanovića (294), Milana Pušića (295), Štefka Begića (295 i 296), Tomislava Begića (296 i 297), Milana Borkovića (314 i 315), Milojka Podunavac (315), Janka Jaića (315 i 316), vještaka dr. Stevu Kovačevića (316-318), svjedoke Stanu Slijepčević (214, 342 i 343), Stanka Tkalčevića (215 i 343), Milu Slijepčevića (209, 210, 343 i 344), Milana Slijepčevića

(209 i 344), Božidara Bašića (344 i 345) te Ivana Pezera (345). Temeljem suglasnog pristanka stranaka pročitani su iskazi svjedoka Melite Blažević (18, 156 i 157), Milana Begića (24, 157 i 158), Vladimira Bartolovića (26, 158 i 159), Ive Špančića (29, 30, 159 i 160), Rade Sundaća (175), Slobodana Tintora (176) i Milana Basre (176).

Sud je također u dokaznom postupku kao svjedoke ispitaio i Ljerku Stanić (200), Željka Rudeža (200 i 201), Marijana Jozić (201), Milana Vraneševića (201 i 202), Mirka Bartolovića (208), Milana Kneževića (209), Stjepana Vukovića - Mikičića (211), Katarinu Pušić (212), Franku Begić (212 i 213), Milku Jozić (220), Dragana Begića (221), Marka Crljenicu (222), Milu Januzovića (222), Branka Milakovića (222 i 223), Slavka Čugalja (223) te Milana Cvetojevića (223).

Nadalje, u dokaznom postupku sud je pročitao prijave o smrti za Milu Begića, Milana Pušića i Mandu Begić (238 - 243), izvod iz matične knjige umrlih za Davora Vukasa i zapisnik o obdukciji od 28. srpnja 1991. g. mrtvog tijela pok. Davora Vukasa (244-250), izvod iz matične knjige umrlih za Zorana Šaronju i zapisnik o obdukciji mrtvog tijela pok. Zorana Šaronje od 28. srpnja 1991. g. (251-256), izvod iz matične knjige umrlih za pok. Branka Vuka i zapisnik o obdukciji mrtvog tijela Branka Vuka od 28. srpnja 1991. g. (257 - 264), zapisnik Županijskog suda u Sisku od 27. kolovoza 1996. g. (270-277), bilten 33. pješadijske brigade - Dvor na Uni broj 1/94, izvještaj o pogibiji policajaca Branka Vuka, Davora Vukasa, Zorana Šaronje i Željka Filipovića (265-267), nalaz vještačenja od 29. srpnja 1991. g. (268 i 269), izvod iz kaznene evidencije za optuženog (313). Sud je nadalje u dokaznom postupku pročitao i pregledao fotodokumentaciju koja se nalazi u spisu, prijave povreda za Milana Begića, Dragu Begića, Štefka Begića i Dragu Vukovića (354-357), "naredbu broj 115. Ratnog štaba opštine Dvor " od 08. kolovoza 1991. g. (340-341), "izvještaj Ratnom štabu komande III bataljona I brigade Dvor" od 26./27. srpnja 1991. g. (339), nalaz i mišljenje Doma zdravlja Novi Grad od 25. veljače 2000. g. sa izvodom iz protokol od 26. srpnja 1991. g. zajedno sa prilogom (319-326), pregled napredovanja optuženika sa ocjenama od primanja u prijelaznu policiju, pa zatim kroz rad u hrvatskoj policiji (330-338), izjavu Milorada Santrača od 21. veljače 2000. g. sa izvodom iz matične knjige vjenčanih (328 i 329) kao i uvjerenje od 05. siječnja 1996. g. o ranjavanju optuženika dana 11. lipnja 1993. g. kao pripadnika policijskih postrojbi (327).

Prijedlog branitelja optuženog za provedbu djelomične rekonstrukcije događaja na licu mjesta sud je odbio nalazeći da je izvodjenje predloženog dokaza suvišno i nepotrebno kada se imaju u vidu sve rezultati provedenog dokaznog postupka.

Stranke nisu imale drugih prijedloga glede dopune dokaznog postupka.

Na temelju rezultata tako provedenog dokaznog postupka sud je zauzeo stajalište prema kojem je optuženik doista i počinio kaznena djela koja su mu izmijenjenom optužnicom stavljena na teret i to u vrijeme, na mjestu i na način kako je to navedeno u izreci ove presude pod toč. 1) i 2).

Iz iskaza svjedokinje Melite Blažević proizlazi kako se ista kritičnog dana nalazila u svojoj kući u Strugi, koji objekt je treći po redu s desne strane u Strugi. Toga dana svjedokinja je vidjela optuženika sjediti na cesti preko puta njezine kuće. Isto tako, svjedokinja je toga dana vidjela mrtve Mandu Bagić i Paju Kneževića, kao i tri ubijena policajca,

Svjedok Milan Begić iskazao je kako je na dan Sv. Ane 26. srpnja 1991. g. spremao pšenicu sa Milanom i Tomislavom Begićem kada su čuli puškara-nje iz smjera Dvora. Izašao je na cestu i vidio da dolazi grupa civila, tj. mještana iz Zamlače koji su držali ruke u zraku. Njih su ispred sebe tjeroali naoružani ljudi u maskirnim i milicijskim uniformama, a njima je zapovijedao optuženik koji je bio u službenom vozilu marke "zastava 101". Civili sa podignutim rukama kretali su se desetak metara ispred naoružanih ljudi. Napadači su pucali po svakoj kući, istjerivali su ljude iz kuća i tjeroali ih da hodaju ispred njih. Od civila su tražili oružje. U to vrijeme kuće još nisu gorjele. Videći to, svjedok je pobjegao kod kuma u treću kuću i tamo je zatekao desetak ljudi u podrumu. Pozvao ih je da bježe u polje, ali oni to nisu htjeli. Svjedok se vratio u svoje dvorište, popeo na štalu i sakrio u sijeno. Napadači su išli sporo, trebalo im je dosta vremena da dođu do njegove kuće. Svjedok je sišao sa štale i sakrio se pod stog slame. Za to vrijeme napadači su uhvatili njegovog susjeda Milu Pušića te su ga gonili ispred sebe batinajući ga i tražeći da kaže gdje se nalazi svjedok. Htjeli su ga Orlović i Predrag Korizma ubiti u vrtu svjedoka, a onda je svjedok izašao iz skrovišta da bi Pušiću spasio život. Napadači su njega i Pušića otjeroali u stroj civila, tjerajući ih ispred sebe kroz selo. Iz njih, kretao se optuženik u službenom vozilu. Kretali su se vrlo sporo jer im je za jedan i pol kilometar trebalo šest sati hoda. Stalno su civili istjerivani iz kuća i tjerani u stroj ispred napadača koji su pucali iznad njihovih glava. Kad su tako došli pred crkvu, optuženik je izašao iz vozila te naredio da se iz protuavionskog topa puca u crkveni toranj. Napadači su vjerovali da se u tornju kriju hrvatski policajci. Krećući se dalje, uhvaćena je Ljuba Knežević koju je bratić, koji je bio među napadačima otjerao u stroj, prigovarajući joj da se udala za ustašu. U stroj su doveneni i Bara Knežević, Pajo Knežević, žena mu Ana te Kata Borić. Nakon toga napadači su, tjerajući civile ispred sebe, došli do kuće gdje su bila tri hrvatska policajca koji nisu mogli pucati jer su se napadači zaštitili civilima. Policajci su bili na tavanu jedne kuće, odakle su ih istjeroali Predrag Korizma, Predrag Orlović i Milan Begović te im u dvorištu naredili da skinu odjeću. Prethodno su ih razoružali. Njihove pancirke prisvojili su Milan Begović, Predrag Orlović i Leo Janković. Policajce su srušili na zemlju, gazili ih nogama i boli bajonetima. Svjedok je to promatrao sa udaljenosti od 5-6 metara. Nakon što su ih izmrcvarili i opsovali im majku ustašku, natjeroali su policajce trčati preko livade, što su ovi i učinili, a oni su rafalnom paljbom pucali za njima i to baš po naredbi optuženika. Policajac Vuk pao je nakon 50-ak metara, policajac Vukas nakon 80 metara, a policajac Šaronja pao je nakon gotovo pretrčanih 300 metara. Ovaj je čak podignuo i glavu, ali je optuženik rekao, kada mu je na to skrenuta pozornost,:"neće on još dugo". Napadači su, a među njima i optuženik nastavili tjerati civile ispred sebe, pa su tako došli do trgovine Štefa

Blaževića. Optuženik je naredio da se prodavaonica razbije i opljačka. Kod kuće Mile Jurjevića optuženik je naredio da se stoka iz štale istjera, a štala zapali. Tridesetak metara dalje dva hrvatska policajca bacili su bombe na kamion sa topom napadača, kojom prigodom su oba poginula, ali je poginulo i više napadača te civila u "živom štitu". Tom prigodom svjedok je ranjen u nogu. Poginula je Manda Begić, a kraj nje je ostao ležati ranjen Dragan Begić. Svjedok je također iskazao da je optuženik odnosne prigode imao popis sa kućama Hrvata u kojima su bile udate pravoslavke. Naređivao je da se te kuće moraju zapaliti, a prva je bila baš kuća Mile Jurjevića. Kuća nije zapaljena tom prigodom, nego samo štagalj i sijeno. Svjedok inače optuženika poznaje još 5-6 godina prije kritičnog događaja. Optuženik je dolazio u njegovu kuću. U kritično vrijeme optuženik je bio naoružan pištoljem a na sebi je imao milicijsko odijelo. Iz iskaza svjedoka Vladimira Bartolovića pozilazi kako je kritičnog dana ubijen Mile Begić, čije mrtvo tijelo je nađeno u njegovom dvorištu. Svjedoku je poznato kako su kritičnog dana izgorjele gospodarske zgrade Mile Slijepčevića i Stanka Tkalčevića, a Mati i Juri Bartoloviću izgorjela je štala, šupa i traktor.

Svjedok Ivo Špančić iskazao je kako se odnosne prigode sklonio kod Mile Pušića i to u podrum, gdje je bilo više ljudi. Čuvši pucanjvu, sa Milom Begićem izašao je pred kuću. Na ulici su vidjeli da iz smjera dvora ide veći broj civila koje su ispred sebe tjerali četnici u zelenim i maskirnim uniformama. Zbog pucanjave, vratili su se u podrum. Za desetak minuta napadači su došli do podruma, tražeći da se otvore vrata. Pušić to nije htio učiniti, pa su napadači tromblonom razbili jedna druga vrata, a zatim su ušli u podrum. U podrum su ušli Milan Begović, Leo Janković, Predrag Orlović i stariji od braće Korizma. Svi su istjerani na dvorište. Begović je svjedoku opsovao ustašku majku te mu je rekao: "Tebe trebamo", a zatim ga je kundakom udario u donji dio leđa zbog čega je svjedok posrnuo i u tom trenutku je vidio da u podrum ulazi i optuženik. Nakon toga, svjedok je izgubio svijest. Kad je došao k svijesti, bio je u živom štitu pored Tome Begića koji je imao razbijen nos i desno uho. Mili Pušiću je tekla krv iz nosa. Milu Begića su napadači odveli iza kuće, a kada se vratio, bio je sav krvav. Iza civila kretao se kamion na kojem je bio top iz kojeg su četnici pucali po kućama pa tako i Pušićevoj i Begićevoj. Krhotinom cigle ranjena je Mikčićka i neka žena po imenu Manda. Napadači su nastavili tjerati civile kroz selo. Svega par metara od svjedoka, kanalom se kretao optuženik. Kod kuće Višnje Blažević istu su izveli iz kuće i tukli je. Došli su do crkve na koju je pucano tromblonom. Poslije crkve, kad su se svi spustili niz brijeg, u jednoj kući sa kućnim brojem 10, četnici su zatekli tri hrvatska policajca. Tukli su ih u kući i ispred kuće kundacima. Rekli su im da mogu ići, a kada su policajci pošli, psovali su im majku ustašku i govorili: "Gledajte kako ustaše bježe". Svjedok je iskazao da su četnici policajce tukli dok su ove ležali na zemlji. Rekli su im da se ustanu i da mogu ići. Samo je jedan ustao i teturajući je pokušao ići. Zatim su se čuli rafali i on je pao na zemlju. I dalje se kretalo od kuće do kuće. Kad su došli do jednog zida pored ceste, dva branitelja su skočili

na kamion sa topom. Aktivirali su bombu pa je došlo do strašne eksplozije zbog čega je bilo dosta ranjenih i poginulih, a među poginulima bila je i Manda Begić. Tada su se začuli tenkovski motori i četnici su se razbježali, a optuženik je sa sobom poveo Orlovića i Leona Jankovića u šumu. Iz šume su se začuli pucnji i tada je poginuo jedan gluhonijemi čovjek koje je bio u štitu. Svjedok je između sela Zamlače i Struge vidio optuženika kako uspostavlja vezu sa toki-vokijem. Optuženik je pitao kakvo je stanje na kraju Stuge, jer on snjima ide do kraja Struge na Mutnicu. Optuženik je imao papir sa spiskom imena muškaraca. Sa tog spiska Orlović je optuženiku pokazivao tko se od civila nalazi na licu mjesta i čija je koja kuća. Optuženik je uzase nosio automatsku pušku sa dva slijepljena okvira, a na sebi je imao maskirnu uniformu sa oznakom na rukavu "milicija Krajine". I ovaj svjedok poznavao je optuženika znatno prije početka rata. Na kraju je svjedok iskazao da je optuženik kritičnog dana pucao na gotovo svaku kuću te da se poginuli gluhonijemi čovjek zvao Pajo Knežević.

Iz iskaza svjedoka Rade Sundaća proizlazi da ovaj odnosne prigode nije išao u Zamlaču i Strugu. Poznato mu je da su kritičnog dana u PP Dvor došli neki specijalci iz Knina koji su pokupili zatečene policajce, a među njima i optuženika te su ih otjerali prema Zamlači. Policajci su imali uzase samo pištolje i na sebi policijske uniforme. Policajci su se vratili isti dan, dovodeći sa sobom oko 18 civila i to radi njihove sigurnosti. Civilni su noćili u postaji, a nakon dva dana pušteni su kućama. Nije čuo da bi optuženik istog dana palio kuće, ubijao ljude ili tjerao ljude kao živi štit.

Iz iskaza svjedoka Slobodana Tintora proizlazi da je optuženik prije rata bio vođa sektora u miliciji Dvor.

Svjedok Milan Basra iskazao je da se 26. srpnja 1991. g. zatekao u PP Dvor kao pričuvni policajac. Oko podne u postaju su došli tzv. "martićevci" koji su tražili da policajci idu u proboj u Pounje. Neki su to uspjeli izbjeći sakrivanjem, ali oko 15 policajaca pošlo je prema Zamlači, a među njima i svjedok te optuženik. Svjedok je tražio od optuženika da ih vodi, jer je znao da optuženik poznaje taj kraj. Kada su došli u Zamlaču naredeno im je da krenu naprijed i da pucaju u policajce, ali svjedoku nije bilo jasno na koga su to mislili. Svjedok se kroz selo kretao od kuće do kuće prema Strugi. Napad su vodila petorica ili šestorica nepoznatih, a policajci su išli za njima. Zatečene mještane upućivali su u stanicu u Dvor. Osobno je Peri Žuljevcu rekao da ode u Dvor, što je ovaj i učinio. Pred Strugom su se zaustavili. Prije ulaska u Strugu svjedok je napustio svoje kolege vrativši se u Dvor. Poznato mu je da policajci, pa niti optuženik, nisu išli u Strugu. Za čitavo vrijeme svjedok nije vidio da bi netko smrtno stradao, a u Zamlači je planula samo jedna štala. Vidio je da "martićevci" tjeraju seljake ispred sebe, a optuženik se kretao iza živog štita na rastojanju 50-60 metara.

Iz iskaza svjedokinje Ljerke Stanić proizlazi da ova optuženika poznaje iz viđenja, da je Dvor napustila u prosincu 1991. g. kada ju je protjerao upravo optuženik. Prethodno je pozvana na razgovor u policijsku stanicu i tijekom razgovora optuženik joj je rekao: "U ime srpskog naroda

protjerujem te iz Dvora". Svjedokinji je ostavljeno 15 minuta za odlazak iz Dvora.

Svjedok Željko Rudež iskazao je kako optuženik odnosno prigode uopće nije išao u Strugu. U Zamlaču je došao samo radi zbrinjavanja civila. Nije vidio da bi optuženik palio kuće, ubijao civile, tjerao ljude u živi štit ili da bi to naređivao. Optuženik je bio naoružan pištoljem, a na sebi je imao milicijsku odoru.

Svjedok Marijan Jozić iskazao je da se kritičnog dana sa djetetom od 3 godine sklonio u podrum kuće Mile Slijepčevića. Njegova kuća je na sredini sela Zamlača. Tada su došle neke paravojne skupine i to "martićevci" i lokalna policija. Pretraživali su selo, a kada su došli do podruma u koji se sklonio svjedok, pucali su i razvalili vrata i sve civile iz podruma istjerali na dvorište. Tom prigodom Predrag Orlović mu se obratio riječima: "Gdje si ustašo, zašto te nema kod kuće?" Kod kuće je bila samo svjedokova majka koju su napadači istjerali iz kuće i stavili u živi štit, goneći nju i ostale prema Strugi. Svjedoka su sa djetetom i Slijepčevićima otjerali u dvorište kod Gojka Bodlovića. Tu su bili od 12,00 do 14,00 sati, a čuvao ih je Duško Kovačević. Poslije toga kombijem su odvezeni u Dvor u zátvor. U Dvoru je svjedok ispitivan od strane nekog Savića Dragutina ili Dragoljuba. Prijetili su mu nožem i psovali majku ustašku. Svjedok je došao u zatvor u petak, a pušten je u utorak. Za boravka u zatvoru, optuženik mu je u više navrata rekao da sve treba ubiti te da u Strugi i Kozibrodu ni mačka ne treba ostati živa. Kad se vratio u Zamlaču svjedok je vidio zapaljenu štalu i kuću Stanka Tkalčevića te štalu Mile Slijepčevića. Svjedok je nadalje iskazao da je u kritično vrijeme optuženik na sebi imao šarenu odoru sa oznakom "milicija Krajine". Prema iskazu svjedoka optuženik nije bio običan policajac u to vrijeme jer je imao svoje tjelohranitelje i to braću Zgonjanin i Milana Gaćešu. Inače, u zatvoru u Dvoru situacija se popravila kada su treći dan došli pripadnici bivše JNA koji su popisali zatvorene.

Ispitivanje Marijana Jozića kao svjedoka predložio je sam optuženik.

Svjedok Milan Vranešević iskazao je kako odnosno prigode optuženik nije išao u Strugu i samo je zbrinjavao civile u Zamlači noseći na sebi milicijsku uniformu, a od oružja samo pištolj. Zbrinjavati civile išao je po naredbi nekih u maskirnim uniformama koji su došli sa Šamarice. Svjedok nije vidio nikakav živi štit, spaljene kuće ili ubijene ljude.

Svjedok Mirko Bartolović iskazao je da je u kritično vrijeme proveo u zatvoru u Dvoru pet dana. Za vrijeme dok je boravio u zatvoru, pok. Mirko Begić priopćio mu je da se u Zamlači dogodio užas. Čitavo vrijeme trpio je veliki strah jer su se oko njega kretali naoružani i arogantni ljudi.

Svjedok Milan Knežević iskazao je da se 26. srpnja 1991. g. nalazio u Strugi i to u postrojbama hrvatske policije. Kad je započeo napad, vidio je da glavnim smjerom iz Dvora ide grupa civila koje su tjerali naoružani ljudi obučeni u maskirne i milicijske uniforme, ali i u civilnoj odjeći.

U tom živom štitu bilo je tridesetak ljudi i to iz Zamlače i početka sela Struga. Naoružani napadači trčali su između kuća. Branitelji su se počeli povlačiti, ali su tri hrvatska policajca ostala na početku sela Struga u zaštitnici. Oni su uhvaćeni od napadača, masakrirani i ubijeni, a nađeni su bez odjeće u gaćicama na livadi. U napadu na selo nije sudjelovala bivša JNA, već isključivo paravojne formacije. Istog dana zbog eksplozije kamiona sa topom poginuli su Manda Begić i branitelj Mile Blažević, dok je pok. Pajo Knežević, inače gluhonijem, pogođen hicem u glavu. Kad su došli tenkovi bivše JNA, napadači su pobjegli.

Svjedoci Milan i Mile Slijepčević iskazao su da su odnosne prigode, kad je počeo napad na Zamlaču, iz svojeg skloništa odvedeni u zatvor u Dvor. Napadači su nosili različite uniforme. Jedan dio civila odveden je u Dvor, ali su neki odvedeni u živi štit. Kada se vratio kući iz zatvora, Mile Slijepčević je našao zapaljene svoje gospodarske zgrade. Nakon kritičnog događaja, optuženik je svjedoku Mili Slijepčeviću pomogao oko pronalaženja ukradenih gospodarstvenih strojeva, a pomogao je i da njegov sin Milan Slijepčević napusti okupirano područje i prijede u Sisak.

Svjedok Stjepan Vuković-Mikičić iskazao je kako je kritičnog dana najprije otišao sestri čestitati imendan. Boraveći kod sestre, začuo je pucnjavu iz pušaka pa se vratio kući. Oko 11,00 sati pucnjava je došla do njegove kuće. Napadači su pucali po krovovima kuća premda im nitko nije pružao otpor. U dvorište su ušla četiri napadača koja su svjedoka nemilosrdno istukla. Ta četvorica bili su: opt. Vranešević, Orlović, trećemu je bilo ime Leo, a četvrtog napadača svjedok ne poznaje. Jedan napadač htio je svjedoka udariti automatom po glavi, ali je svjedok udarac amortizirao rukom od čega je zateturao. Tukli su ga kundacima, a optuženi ga je udario policijskom palicom po glavi, od čega i danas osjeća posljedice. Nastavili su ga tući automatima, a on se uspio istrgnuti, pobjeći na cestu i tu je ušao u živi štit koji se kretao prema Strugi. Svi oni koji su tukli svjedoka, pa tako i optuženik, tjerali su živi štit prema Strugi. U živom štitu bila je i supruga svjedoka. Kada su došli do polovine sela Struga došlo je do velikog okršaja. Jedan branitelj skočio je na kamion sa topom, aktivirao je bombu i ubio sebe i posadu topa. Tom prigodom svjedok je ranjen, a Manda Begić je tu poginula. Supruga svjedoka u Strugi je ranjena iz puške u obje noge. Svjedok optuženika poznaje od ranije i nikada s njim nije dolazio u sukob. Svjedok je vidio da su napadači na početku sela Struga zarobili tri hrvatska policajca, koje su natjerali da puzaju niz stepenice kuće u kojoj su se nalazili, tukli su ih kundacima, naredili su im da skinu odjeću, a onda su im naredili da bježe pa su zatim pucali za njima, nakon čega su policajci jedan za drugim pogođeni projektilima pali na zemlju.

Hodajući u živom štitu svjedok se nije smio okretati iza sebe. Nakon što je ušao u živi štit, svjedok optuženika više nije vidio.

I svjedokinja Katarina Pušić iskazala je da je bila u živom štitu, vidjela je kada su u Strugi poginuli Manda Begić i gluhi Pajo, a optuženika ne poznaje i nije ga vidjela kritičnog dana.

Svjedokinja Franka Begić iskazala je da se i ona kritičnog dana našla u živom štitu tjerana od strane napadača prema Strugi. Svjedokinja je svojim očima vidjela kako je optuženik tukao po glavi službenom palicom Stjepana Vukovića. Optuženik je nosio pušku. Inače, dok se nalazila u štitu, svjedokinja se nije smjela osvrutati, a ruke je morala držati u zraku. Vidjela je kako su u Strugi napadači ubili tri hrvatska policajca, a prethodno su ih masakrirali noževima. Svjedokinji je poznato da je toga dana poginula njezina svekrva Manda i njezin suprug Milan, kojega je našla mrtvog kad se vratila u Zamlaču. U Strugi je poginuo i Pajo Knežević. Manda Ulaković umrla je u Bosni, a nakon ranjavanja u Strugi, kod crkve.

Svjedokinja je vrlo uvjerljivo razjasnila kako je vidjela sa ceste iz živog štita da optuženi tuče Stjepana Vukovića-Mikičića. Naime, svjedokinja je, čuvši prve pucnje, pobjegla na štalu Vladimira Bartolovića, na kućnom broju 50 u Zamlači. Zbog toga je već bila u živom štitu kada je živi štit došao do kuće Stjepana Vukovića-Mikičića u čijem dvorištu je optuženik fizički obračunavao sa Stjepanom Vukovićem.

Svjedokinja Stana Slijepčević iskazala je kako je kritičnog dana odvedena u zatvor u Dvor gdje je provela tri dana. Po povratku u selo zatekla je u svojem dvorištu spaljene gospodarske objekte, a tako je bilo i u dvorištu Stanka Tkalčevića. Svjedokinja je vidjela da je jedan dio mještana Zamlače odveden u živi štit, dok su drugi odvedeni u zatvor. Kritično dana optuženika je vidjela u večernjim satima prvi puta i to u Dvoru.

Svjedok Stanko Tkalčević iskazao je da je u zatvoru u Dvoru, nakon odvođenja iz Zamlače 26. srpnja 1991. g., proveo četiri ili pet dana. Na dan odvođenja, optuženika je vidio u dvorištu Gojka Bodlovića u SMB uniformi, naoružanog pištoljem. Kada se vratio iz zatvora, zatekao je spaljenu obiteljsku kuću i gospodarske objekte.

Svjedokinja Milka Jozić iskazala je kako optuženog kritičnog dana nije vidjela niti u Zamlači niti u Strugi. Svjedokinji je poznato, jer je bila u živom štitu, da je toga dana u Strugi od eksplozije na topu napadača poginula Manda Begić. Istoga dana poginuo je i Mile Begić jer ga je vidjela mrtvog u jednom dvorištu kada su je vozili u Dvor radi ukazivanja medicinske pomoći jer je i ona bila ranjena u ruku i nogu na istom mjestu gdje je poginula Manda Begić.

Svjedok Dragan Begić kritičnog dana nalazio se u selu Zamlača kada je čuo oko 9,00 sati da je počelo granatiranje Struge. Sklonio se u podrum Mile Pušića zajedno sa još 10-15 civila. Tu su proveli oko 2 sata, a kada je granatiranje malo prestalo, netko je izašao iz podruma te je ubrzo donio vijest da iz smjera Dvora idu civili cestom, a iza njih naoružani ljudi u različitim uniformama. Idući od kuće do kuće, došli su do dvorišta kuće u Zamlači u čijem se podrumu nalazio i svjedok. Naoružani napadači su ih istjerali iz podruma, tražeći oružje, a kada je svjedok rekao da nema oružja, optuženik ga je udario nogom, uz riječi: "Što, nema?". Nakon toga su svi otjerani u živi štit na cestu. Raspoređeni su po čitavoj širini

ceste tako da bi napadači bili što bolje zaštićeni. Civili u živom štitu morali su držati ruke uvis i gledati samo naprijed. Tjerani su u smjeru Struge, od kuće do kuće, a napadači su pucali po kućama, tražili ukućane i tjerali ih u živi štit. Kad su tako došli do polovine sela Struga, napadači su u jednoj kući zarobili tri hrvatska policajca koja su isprebijali, izmrcvarili i ostavili u donjem vešu. Zatim su ih natjerali da trče prema rijeci Uni, govoreći: "Gledajte kako ustaše bježe". Pucali su za njima i tako ih ubili, nakon što su pretrčali 20-30 metara. Kad je živi štit došao do jednog potpornog zida, uslijedila je jaka eksplozija. Svjedok je ranjen u nogu i leđa te je ostao ležati na cesti, do dolaska tenkova bivše JNA. Radi ukazivanja medicinske pomoći, odvežen je u Bosanski Novi.

Na poseban upit predsjednika vijeća, svjedok je iskazao kako se toga dana optuženik cijelo vrijeme kretao iza živog štita, zajedno sa ostalim napadačima. Išao je od kuće do kuće izdavajući naredjenja. Imao je i neki spisak. Bio je naoružan automatskom puškom, a na sebi je imao plavu košulju bivše milicije. Ljudima u živom štitu naređivao je riječima: "Civilni 10 metara naprijed". Napadači su prijetili da će sve civile pobiti na kraju sela Struge. Za zarobljenim hrvatskim policajcima pucalo je dvadesetak napadača, a među njima se nalazio i optuženik. Na kraju je svjedok iskazao da je sa živim štitom komandirao optuženik, jedan napadač po prezimenu Kačar i još jedan čovjek. Optuženik se kretao pored njega s desne strane i nešto više straga.

Svjedoku Marku Crljenici poznato je da je kritičnog dana zajedno sa optuženikom po nalogu "martićevaca" išao zbrinjavati civile u Zamlaču. U Strugu nisu niti ulazili. Optuženik je na sebi imao milicijsku uniformu, a bio je naoružan pištoljem. Svjedok nije vidio živi štit, ali mu je poznato da je istog dana oko 18,00 sati optuženik spriječio "martićevce" da odvedu civile iz zatovra policijske postaje u Dvoru. Sa zbrinjavanja se vratio zajedno sa optuženikom u Dvor oko 15,00 sati.

Svjedoku Mili Januzoviću poznato je da su "martićevci" potjerali policajce iz Dvora da idu u Zamlaču i Strugu radi evakuacije stanovništva. Došavši u Zamlaču nije vidio da bilo tko puca, nije vidio spaljene kuće, a niti živi štit.

Svjedoci Branko Milaković i Slavko Čugalj kritičnog dana nisu bili ni u Strugi a niti u Zamlači. Svjedoku Čugalju poznato je da je optuženik prije rata u policijskoj postaji Dvor bio vođa sektora. Idenično je iskazao i svjedok Milan Cvetojević.

Svjedoci Adam Meničanin i Milan Resanović sukladno su iskazali kako su dana 26. srpnja 1991. g. vidjeli između 11,00 i 12,00 sati da su u policijsku postaju došli naoružani mladići u maskirnim uniformama, njima nepoznati, a ubrzo su i izašli iz policijske postaje, zajedno sa policajcima. Svi su se odvezli vozilima. Istog dana oko 15,00 ili 16,00 sati vidjeli su da je neki kombi crvene boje doveo civile iz Pounja koji su odvedeni u zgradu policijske postaje. Kasnije su čuli od očevidaca da su te civile

htjeli odvesti maskirani "martićevci", ali su ih u tome spriječili policajci iz Dvora. Svjedok Resanović je iskazao da se upravo optuženik zauzeo za civile, protiveći se njihovom odvođenju, a za to vrijeme je na sebi imao staru milicijsku uniformu, a za pojasom pištolj.

Svjedok Milan Pušić je iskazao da je kritičnog dana sa još 12 osoba bio sakriven u podrumu svoje kuće u Zamlači. Oko 10,00 sati čuli su kako Srbi tjeraju Hrvate kroz selo prema Strugi. Jedan od napadača, i to Milan Begović, probio je podrumsku vrata te je svjedoka kundakom puške udario u glavu i istjerao na ulicu u živi štit mještana. Napadači su pucali po kući svjedoka, a svi istjerani iz podruma morali su držati ruke uvis. Optuženika je vidio kraj svojih vratnica sa nekim spiskom. Optuženik je osobno iz podruma istjerao dvije starije sestre svjedoka. Nakon toga su napadači projektilom iz ručnog bacača probili kuću svjedoka Milana Pušića. Tjerani su cestom prema Strugi i kada su došli do kuće Milana Begića, napadači su ih htjeli ubiti. Napadači su tjerali civile u livade, sa namjerom da ih ubiju. Napadač Predrag Orlović raspitivao se za Matiju Bartolovića, a Predrag Kladar je tražio Predraga Begića. Raspitivali su se i za Kneževićevu kuću. Stalno su prijetili ubijanjem. Nakon toga, svjedok je vraćen u štit zajedno sa Milanom Begićem i Mikičićem. Tjerani su prema Strugi, ruke su morali držati u zraku i nisu se smjeli okretati. Svjedok je vidio kada su napadači tukli Stipu Mikičića. Iz topa su gadali crkvu. Hodajući u štitu svjedok je motrio optuženika koji je išao pored štita desnim jarkom. Cijelo vrijeme napadači su vikali: "Ni mačka neće ostati". U selu Struga predala su im se tri vojnika koji su se čak predstavili kao Srbi. Međutim, napadači su ih svukli u gaćice, tukli su ih i boli noževima, natjerali su ih da bježe u livade, a onda su ih pokosili rafalnom paljbom. Idući dalje, napadači su zapalili jednu štalu, a onda je došlo do velike eksplozije, tako da su se svi razbježali, a tom prigodom poginula je Manda Begić. Svjedok je vidio optuženika da nosi milicijsku uniformu, a bio je naoružan pištoljem i automatom na preklapanje. Optuženik je došao u selo Struga, ali ga optuženik više nije vidio, nakon što su ubijena ona tri vojnika. Svjedok nije čuo da optuženik izdaje naredenja. Svjedoku je poznato da su se napadači koristili radio-vezom, ali mu nije poznato tko je održavao vezu, a kod optuženika nije vidio nikakvo tehničko sredstvo.

Svjedok Štefko Begić je iskazao kako je kritičnog dana oko 10,00 sati pošao čestitati imendan svojoj strini Ani Mikičić u Zamlači. U to vrijeme počele su padati granate i čula se pucnjava. U kući je zatekao i strica Stipu Mikičića. Sa stričeve kuće svjedok, a u to vrijeme pripadnik pričuvnog sastava MUP-a RH, na udaljenosti od 150 metara prema Dvoru uočio je na cesti živi štit u kojem su bile starije osobe, žene i djeca. Došli su do kuće Mile Pušića. Vojske je bilo i u šumi iznad kuća. Branitelji su bili malobrojni, tako da nisu mogli prožati otpor. U strininu kuću došli su Orlović, Meničanin i Begović, a svjedok se sa strinom sakrio ispod stepenica. Kad su ih napadači pronašli, počeli su ih tući, a naročito su tukli strinu jer ih je Orlović poznavao. Kada je došao jedan napadač u maskirnoj

uniformi, predstavio se imenom Kačar. Rekao je da je bio u Legiji stranaca pa je naredio da se svjedok ubije jer je u kući njegove strine pronađeno oružje. Tada je u dvorište došao optuženik koji je rekao Kačaru da optuženik nije opasan nego njegov stric, a onda je Kačar otjerao optuženika u živi štit, a optuženik je rekao Kačaru da će ga svejedno ubiti iako nije opasan. Svjedok je vidio da jedan napadač ima spisak na kojem su bila imena osoba koje su imale oružje. U dvorištu njegove kuće napadači su tukli strica od svjedoka, što je optuženik gledao. Hodajući u štitu svjedok je došao između Zamlače i Struge, a onda je optuženik naredio da se pregleda kuća Matije Mikičića jer je u njoj, navodno, bilo oružje. U Strugi su napadači iz tenka pucali na mjesnu crkvu. Prije ulaska u Strugu napadači su bili nesložni u tome da li treba osvojiti Strugu. Tada je optuženik razgovarao preko mobitela sa vojskom u šumi, nakon čega je živi štit pokrenut u Strugu. Svjedok je hodao na kraju štita. Vidio je kada su napadači u kući Mate Sigura u Strugi uhvatili tri hrvatska policajca. Dvadesetak napadača ih je tuklo, naredeno im je da se skinu do gola i da bježe, a onda su napadači za njima pucali i tako ih ubili. Sve je to trajalo par sekundi i svjedok nije čuo tko je izdavao naredenja. Nakon toga došlo je do velike detonacije. Svjedok je, inače, optuženika zadnji puta vidio u Zamlači kod kuće Stipe Mikičića, a na brijegu kod Struge samo je čuo njegov glas kako govori na mobitel. Optuženik je na sebi imao milicijsku uniformu sa oznakom "milicija Krajine". Uzase je imao pištolj, automat i mobitel. Kada je optuženik došao pred Strugu, već je bilo 17,30 sati, a eksplozija u Strugi dogodila se u 18,30 sati.

Svjedok Tomislav Begić iskazao je da se kritičnog dana zatekao u Zamlači kao pričuvni policajac MUP-a RH. Oko 9,30 sati počele su padati granate po Strugi. Svjedok se sklonio u kuću Mile Pušića. Sa tavana kuće vidio je civile u živom štitu. Tada je u Pušićevu kuću došao optuženik noseći za pojasom pištolj, a u rukama automat sa dva okvira, a imao je i popis osoba koje je trebalo odmah ubiti. Optuženik je u rukama imao i motorolu. Svjedoka su svukli sa tavana i razoružali ga, a u dvorištu ga je optuženik uhvatio za glavu s kojom je onda udarao u zid. Naredio je Orloviću, Korizmi i drugima da ga dobro istuku, što su ovi i učinili. Nakon toga, optuženik je otjeran u živi štit. Kad ga je optuženik ponovno ugledao, opet je naredio da ga vrate nazad i ubiju Boga u njemu jer zna gdje se kriju ustaše. Tada su Orlović, Korizma i drugi svjedoka u Pušićevom dvorištu bacili na zemlju, razapeli su ga i tukli tražeći podatke o pričuvnim policajcima. Korizma Predrag mu je htio odrezati jezik, a Orlović ga je udario ručnim bacačem u glavu, tako da je izgubio svijest. Svjedoka su polili vodom i nakon toga vratili u štit. Iza štita kretao se kamio sa protuavionskim topom. Svjedok je u štitu zatekao svoju majku i sestru koje su jaukale zbog dobivenih batina. Napadači su nosili različite uniforme. Optuženik je vikao: "Tko spusti ruku - metak u glavu, tko padne - metak u glavu, a tko bude bježao - čekaju ga strojnice". Štit se kretao korak po korak prema Strugi. Ljudi u štitu morali su držati ruke uvis, gledati u zemlju, a napadači su iz kuća izvodili ljude i tukli ih. Kretalo se sporo, tako da je jedan i pol kilometar prevaljen za šest sati. Isti postupak nastavljen

je i u Strugi. Pred grobljem svjedok je čuo optuženika kako govori u mobitel da nas pobiju kod groblja. Optuženik je govorio nadalje: "Blizu smo Struge, a za dva-tri dana u Zagrebu". Sve to optuženik je govorio u mobitel. Zatim su napadači topom srušili crkveni toranj. Na tom mjestu svjedoku je prišao jedan od napadača koji je rekao da dolazi iz Knina i da ih je baš optuženik pozvao iz Knina. Na istom mjestu optuženik je pucao za jednim čovjekom koji je prelazio cestu, govoreći pri tom: "Tako se ustaše ubijaju". Svjedok ne zna da li je optuženik pogodio tog čovjeka, ali je taj čovjek kasnije nađen mrtav sa ranom na stražnjem dijelu glave. Štit je nastavio dalje u Strugu. U Strugi su zarobljena tri hrvatska policajca koje su napadači bjesomučno tukli i boli noževima. Optuženik im je naredio da trče u polje, u slobodu, a onda je prvi za njima zapucao iz automata, a slijedilo ga je još njih 10-15. Mio je tu i Mišo Erer. Jednom napadaču optuženik je naredio da svakom od palih policajaca ispali metak u glavu, što je ovaj i učinio. Zatim se optuženik obratio svjedoku riječima: "Tako ću tebe i sve u štitu, vodim vas do Une, krvariti ćete do Jasenovca". Ubrzo iza toga uslijedila je jaka detonacija, kojom prigodom je svjedok ranjen, ranjena mu je i sestra kao i Milan Pušić. Ubrzo je došla bivša JNA sa oklopnim vozilima. Odnosne prigode optuženik je na sebi imao maskirnu uniformu sa oznakom "milicija SAO Krajina". Nakon suočavanja sa optuženikom, svjedok i optuženik ustrajali su u svojim iskazima.

Svjedok Milan Borković je iskazao da je kritičnog dana zajedno sa optuženikom išao na zbrinjavanje civila u Zamlaču. Na to su bili natjerani od nepoznatih osoba u maskirnim uniformama. Policajcima u Zamlači zapovijedao je zapovjednik policijske postaje u Dvoru Nikola Bjelac. Nitko od policajaca nije išao u Strugu. Oko 15,00 sati vratili su se u Dvor. Optuženik je na sebi imao plavu unifomu i pištolj. Civili dovedeni iz Zamlače smješteni su u policijsku postaju. Između 16,00 i 17,00 sati u postaju su došli maskirani vojnici koji su na silu preuzeli zatečene civile u postaji te su ih odveli na nepoznato mjesto. Tome se protivio optuženik i drugi policajci. Za boravka u Zamlači, svjedok nije vidio živi štit a niti oštećene ili zapaljane obiteljske kuće.

I svjedok Milojko Podunavac išao je u Zamlaču na osiguranje povrijeđenih, ali kao medicinski stručnjak. "Martićevci" su išli naprijed. I optuženika su doveli u Zamlaču "martićevci". Oko 15,00 sati svjedok se vratio u Dvor. Na povratku je vidio kako maskirani vojnici utjeruju civile u neki kombi. Tek sutradan svjedok je čuo da su civili dovedeni u policijsku postaju u Dvor te da ih je optuženik zaštitio, jer su ih htjeli ubiti oni u maskirnim uniformama. Inače, svjedoku je poznato da je optuženik spasio mnoge Hrvate, zbog čega je bio suspendiran od strane Martića. Tretirali su ga za srpskog izdajnika.

Svjedoku Janku Jaiću poznato je samo da je u spomen-domu na Šamarici pripreman napad na Unsku dolinu. U to vrijeme na objektu su boravili samo vojnici u maskirnim uniformama, a zvali su ih "martićevcima". Svjedoku je poznato da je sa tim postrojbama zapovijedao "kapetan Dragan".

Iz iskaza vještaka dr. Steve Kovačevića, zapisnika o obdukciji mrtvih tijela pok. Branka Vuka, Davora Vukasa i Zorana Šaronja te iskaza svjedoka Ivana Pezera, nedvosmisleno proizlazi da su imenovani hrvatski policajci smrtno stradali dana 26. srpnja 1991. g. u Strugi. Sva tri policajca smrtno su stradala uslijed brojnih strijelnih ozljeda sa masivnim iskrvarenjima na trupu i udovima. Nikakve druge ozljede na tijelima ubijenih policajaca nisu nađene. Prema iskazu liječnika-vještaka strijelne povrede nanešene su vatrenim oružjem, a u trenutku ranjavanja oštećenici su bili u uspravnom položaju i u pokretu, s time što su kod Davora Vukasa nađene i povrede koje su ukazivale i na to da je oštećenik u trenutku ranjavanja već bio u ležećem položaju. Mrtva tijela policajaca nakon kritičnog događaja dovežena su u Kozibrod, a bila su bez odjeće. Svjedok Ivan Pezer iskazao je da je u kritično vrijeme bio zapovjednik poginulim policajcima. Svjedok je također iskazao kako je dan uoči kritičnog događaja bio obaviješten da će dana 27. srpnja 1991. g. uslijediti žestok napad neprijatelja na teren koji je branila njegova postrojba, a to se odnosilo na sela Struga, Unčani i Kozibrod. Policajci iz njegove postrojbe nisu bili raspoređeni u selu Zamlača.

Na kraju, svjedok Božidar Bašić je iskazao kako je i on kritičnog dana, kao pričuvni policajac u PP Dvor, bio istjeran na zbrinjavanje civila u Zamlaču. U Zamlaču je došao pod zapovjedništvom Nikole Bjelca, inače zapovjednika PP Dvor. U Strugu nisu niti ulazili. Svjedoku je poznato da je svjedok bio obični policajac, ali vođa sektora. Svi policajci vratili su se iz Zamlače u Dvor oko 15,00 sati, a među njima i optuženik. Civili iz Zamlače doveženi su u jednom kombiju. Kad je toga dana došlo do okršaja u Strugi, "martićevci" su tražili civile u PP Dvor, ali se optuženik toma usprotivio uz podršku drugih policajaca. Inače, policajci iz PP Dvor toga dana nisu ni ulazili u Strugu, pa tako ni optuženik, koji je kritičnog dana imao na sebi uniformu stare jugoslavenske milicije sa zvijezdom na šapki, a od naoružanja pištolj.

* obdukcija

Iz prijave o smrti za Milu Begića proizlazi da je Mile Begić umro 26. srpnja 1991. g. u Zamlači. Iz prijave o smrti za Milana Pušića proizlazi da je Milan Pušić smrtno stradao u Dvoru 26. srpnja 1991. g., a iz prijave o smrti za Mandu Begić proizlazi da je ista smrtno stradala 26. srpnja 1991. g. u Strugi.

Iz uvida u bilten 33. pješadijske brigade - Dvor na Uni broj 1/94, na strani 15., proizlazi da je pod rednim brojem 54. registriran optuženik koji je kao pripadnik navedene postrojbe ranjen u Vrpolju 11. lipnja 1992. g.

Iz uvida u prijave povreda za Stjepana Vukovića-Mikičića, Štefka Begića, Dragu Begića proizlazi da su isti kritičnog dana zadobili teške tjelesne ozljede u vidu strijelnih rana iz vatrenog oružja s time što iz prijave povreda za Stjepana Vukovića-Mikičića proizlazi i da su na tijelu istoga nađeni tragovi udaraca s podljevima krvi leđa, grudnog koša obostrano, obih nadlaktica i obih potkoljenica kao i udarac u glavu.

Iz uvida u "izvještaj ratnom štabu komande 3. bataljona I brigade Dvor" od 26./27. srpnja 1991. g. proizlazi da je Ratni štab planirao napad

na sela Zamlača i Struga i da je taj plan nosio naziv "Žaoka", a realiziran je 26. srpnja 1991. g. Ulazak u selo Zamlača bio je pod vodstvom Kačara, a od ostalih zapovjednika još se spominju Stevo Orlović, Sanader i Nikola Resanović.

Iz "Naredbe 115 Ratnog štaba opštine Dvor" od 08. kolovoza 1991. g. proizlazi da je upravo optuženik bio zapovjednik snaga određenih za pretres terena kao komandir SJS Dvor.

Iz uvida u pregled napredovanja optuženika sa ocjenama od primanja u prijelaznu policiju pa zatim kroz rad u hrvatskoj policiji, proizlazi da je optuženik od Vladinog ureda za prognanike i izbjeglice dobio potvrdu o planu povratka od 06. veljače 1998. g. u Bansko Vrpolje kbr. 35 na području Dvora, a predviđeni datum povratka bio je 13. veljače 1998. g.

Pregledanu izjavu Milorada Santrača koja se nije dogodila pred sudom, sud nije uzeo u obzir kao vjerodostojan dokaz u kaznenom postupku.

Među strankama je neprijeporno, a to proizlazi i iz svih provedenih dokaza, kako je dana 26. srpnja 1991. g. započeo dobro organiziran i prethodno isplaniran napad paravojskih postrojbi dijela pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj na sela Zamlača i Banska Struga, a sa ciljem amputacije teritorija Republike Hrvatske u korist kvazi-države, tzv. "SAO Krajine". Da se radilo o organiziranom i dobro planiranom napadu proizlazi iz pročitano "izvještaja Ratnom štabu komande 3. bataljona I brigade Dvor", iskaza svjedoka Ivana Pezera i Janka Jaića, činjanica da je pješadijskom napadu prethodila topnička i minobacačka priprema te da su dva dana ranije mobilizirane pričuvne postrojbe milicije u Dvoru, što također proizlazi iz iskaza svjedoka Milana Basre, Željka Rudeža, Marka Crljenice, Mile Januzovića, Branka Milakovića, Slavka Čugalja i Božidara Bašića. Napad je organiziran i isplaniran u tzv. "Ratnom štabu", a tijekom napada agresor je morao iz sela uz rijeku Unu istjerati po-strojbe MUP-a Republike Hrvatske.

U snagama agresora nalazile su se različite paravojsne postrojbe, od vojnih postrojbi, postrojbi bivše teritorijalne obrane, milicijskih postrojbi pa do naoružanih civila, a svi su na svojim odorama nosili neprijateljske oznake.

Prema tome, optuženik nije bio taj koji je naredio napad na sela Zamlača i Banska Struga, ali se optuženik, prema provedenim dokazima, aktivno uključio u taj napad i to na čelu milicijskih postrojbi bivše stanice milicije u Dvoru. Optuženik poriče da je bio zapovjednik policijskih snaga iz Dvora, ali niti sam u svojoj obrani nije mogao istaknuti osobu koja je zapovijedala dvorskim policajcima, a notorno je da svaka naoružana postrojba mora imati zapovjednika. Prije oružanog sukoba sa legalnim postrojbama MUP-a RH, optuženi je obnašao dužnost vode sektora, a što proizlazi iz iskaza svjedoka Milana Basre i Slobodana Tintora. U tom svojstvu kritičnog dana optuženik je došao u Zamlaču. U prilog gornjoj tvrdnji ide i "Naredba 115 Ratnog štaba opštine Dvor" od 08. kolovoza 1991. g. iz čijeg teksta proizlazi da je optuženik u to vrijeme već bio komandir SJS Dvor. Sasvim su neistiniti iskazi svjedoka

Milana Borkovića i Božidara Bašića prema kojima je zapovjednik milicijskih postrojbi kritičnog dana bio Nikola Bjelac, inače zapovjednik stanice milicije u Dvoru. Naime tako nešto ne tvrdi niti optuženik u svojoj obrani, a iz analize optužnice prije njezine izmjene na glavnoj raspravi jasno proizlazi da se među optuženim osobama ne pojavljuje Nikola Bjelac.

Svoju nazočnost u Zamlači optuženik objašnjava tako što tvrdi da je u Zamlaču došao mimo svoje volje, prema naredbi tzv. "martičevaca" koji su zahtijevali od njega i ostalih policajaca zatečenih u stanici milicije u Dvoru da idu na teren "radi zbrinjavanja civilnog stanovništva". Optuženik priznaje da je na njegovu inicijativu iz Zamlače dovedeno u Dvor radi "zbrinjavanja" 18 civila, koji su nakon dovođenja u Dvor zatvoreni u podrum stanice milicije. Iz iskaza svjedoka Mirka Bartolovića, Milana Slijepčevića, Mile Slijepčevića, Stane Slijepčević, Stanka Tkalčevića te Marijana Jozića neupitno proizlazi kako su isti silom, mimo svoje volje, iz Zamlače dovedeni u Dvor jer su zatvoreni u podrum stanice milicije i gdje su, tako zatvoreni, prisilno proveli 4-5 dana. Žene su puštene nešto ranije, a prema iskazu svjedoka Marijana Jozića, sudbina svih zatvorenih bila je potpuno neizvjesna dok ih nisu popisali pripadnici bivše JNA po dolasku u Dvor. Za vrijeme boravka u zatvorenom prostoru svi civili su trpjeli veliki strah jer im se prijetilo smrću, a Marijan Jozić je odvođen i na ispitivanje.

Međutim, nisu svi civili iz sela Zamlača imali tu sreću da budu odvedeni u Dvor, već je daleko veći broj civila i to uglavnom starijih ljudi i žena istjeran na ulicu nakon čega su ih napadači tjerovali ispred sebe usmjeru Struge kao živi štit, braneći se na taj način od branitelja sela, tj. legalnih postrojbi MUP-a RH koje su se nalazile u Strugi Banskoj. I u tom i takvom uzimanju talaca prednjačio je optuženik koji je dobro poznao, kao vođa sektora dvorske stanice milicije, teren a služio se i popisom temeljem kojega su onda projektilima iz vatrenog oružja i paležom uništavane obiteljske i gospodarske zgrade u Zamlači i Strugi. Optuženik je osobno iz automatske puške pucao po svakoj obiteljskoj kući, ali mu to nije bilo dovoljno već je psihički i fizički maltretirao civilno stanovništvo prilikom uzimanja talaca i tjeranja u živi štit. Optuženik je tako službenom palicom tukao svjedoka Stjepana Vukovića-Mikičića, svjedoka Dragana Begića udario je nogom, a svjedoku Tomislavu Begiću uhvatio je glavu s kojom je onda udarao u zid kuće.

Krećući se kroz selo Zamlača u smjeru Struge, optuženik je zajedno sa ostalim napadačima ispred sebe tjerao civile u "živom štitu" riječima, a osim optužnika, kao vođa i zapovjednik pojavljuju se još i osoba po imenu Kačar i treća, svjedocima nepoznata osoba. Optuženik je na sebi imao maskirnu uniformu, koristio automatku pušku a i sredstvo veze s kojim je optuženik održavao vezu sa ostalim postrojbama napadača koje su se kretale također u smjeru Struge, ali drugim putem.

Dolaskom pred selo Strugu napad je nastavljen upravo na insistiranje optuženika. U Strugi su napadači zarobili tri policajca MUP-a RH i to Davora Vukasa, Branka Vuka i Zorana Šaronju. Prije zarobljavanja isti su bili

naoružani automatskom puškom, na sebi su imali uniformu MUP-a RH sa propisanim znakovljem, a nakon zarobljavanja policajci su predali svoje oružje. Drugim riječima, imanovani policajci stekli su status ratnih zarobljenika. Unatoč takvom statusu, nakon što je sa njih skinuta odjeća i nakon što ime je rečeno da bježe preko livade, po izričitoj naredbi optuženika ubijeni su rafalnom paljbom iza automatskog oružja većeg broja napadača. Osim strijelnih povreda, na njihovim mrtvim tijelima nisu nađene neke druge povrede iz čega je sud izveo logičan zaključak da prije usmrćivanja policajci Vuk, Šaronja i Vukas nisu fizički zlostavljani i mrcvareni, a nije izveden niti jedan dokaz da je optuženik prije usmrćivanja policajaca izdao naređenje da se ovi tuku, gaze i bodu noževima.

Posve je neizvjesno što bi se dogodilo sa civilima taocima, a naročito kada se uzmu u obzir prijetnje koje im je optuženik upućivao, da na polovini sela Struga Banska branitelji nisu zaustavili napadače samoubilačkim pothvatom, nakon čega su se razbježali ne samo napadači, nego i taoci. Konačni rezultat projekta u kojem je optuženik sudjelovao je, pored smrti imenovanih hrvatskih policajaca, i smrt civila Mande Begić i Paje Kneževića, koji su bili taoci u živom štitu te smrt Mile Begića, koji je ubijen u dvorištu jedne obiteljske kuće. Osim smrtne posljedice za navedena lica, veći broj osoba zadobio je teške tjelesne ozljede, a kako to proizlazi iz pregledanih prijava povreda Klinike za traumatologiju Zagreb teške tjelesne ozljede zadobili su Stjepan Vuković-Mikičić, Štefko Begić i Drago Begić.

Iz provedenih dokaza, a naročito iz iskaza svjedokinje Franke Begić, proizlazi da je Manda Ulaković umrla u Bosni i to naknadno, dok je Mile Pušić istog dana ubijen u Dvoru, iza zgrade Doma zdravlja od strane nepoznatih osoba.

Za sve što je naprijed navedeno sud nalazi čvrsto uporište u iskazima svjedoka Melite Blažević, Milana Begića, Vladimira Bartolovića, Ive Špančića, Mirka Bartolovića, Milana Kneževića, Milana Slijepčevića, Mile Slijepčevića, Stjepana Vukovića-Mikičića, Katarine Pušić, Franke Begić, Stane Slijepčević, Stanka Tkalčevića, Milke Jozić, Marijana Jožića, Dragana Begića, Milana Pušića, Štefka Begića, Tomislava Begića i Ivana Pezera kao i pročitanim i pregledanim pismenim dokazima. Navedenim iskazima i dokazima sud je poklonio punu vjeru jer su isti u bitnim okolnostima sasvim sukladni, logični i uvjerljivi. Kada je riječ o iskazima svjedoka, onda se radi o iskazima ljudi koji su kritičnoga dana zapravo bili žrtve optuženikovog ponašanja.

Obrana optuženika bezuspješno je pokušala tijekom postupka dezavuirati iskaze navedenih svjedoka, osporavajući njihovu istinitost i vjerodostojnost. Tako je obrana optuženika ustvrdila da neki od svjedoka na glavnoj raspravi iskazuju sasvim suprotno onoga što su kazivali tijekom istrage. To se prije svega odnosi na iskaz svjedoka Milana Begića (24, 25, 257 i 258).

Prilikom prosudbe iskaza svjedoka, sud je imao u vidu kako je od kritičnog događaja proteklo više od 8 godina, kako su svjedoci u kritično vrijeme trpjeli vrlo veliki strah zbog brutalnog i arogantnog postupka napadača među kojima je bio i optuženik, kako su svjedoci osobe različite

životne dobi i perceptivnih sposobnosti, a što se tiče iskaza svjedoka u istrazi, sud je opet imao u vidu da je istraga vođena protiv 35 osoba te da tijekom istrage svjedoci nisu bili precizno i detaljno ispitivani glede ponašanja i djelovanja svakog okrivljenika. Isto tko, sud vjeruje svjedoku Milanu Begiću da su mu po proteku dužeg vremenskog razdoblja slike kritičnog događaja sada jasnije nego za vrijeme ispitivanja u istrazi. Međutim, baš svjedok Milan Begić, čiji iskaz osporava obrana optuženika, u istrazi je decidirano iskazao: "U ovoj koloni četnika koja je prolazila kroz selo i napadala bili su svi ovi ljudi koji su navedeni u zahtjevu za provođenje istrage, a osim njih bilo je i mnogo drugih koje poznajem, a ima ih i koje nisam poznavao".

Obrana optuženika osporila je i iskaz svjedoka Stjepana Vukovića-Mikičića i to u dijelu u kojem svjedok tvrdi da ga je upravo optuženik tukao gumenom palicom po glavi. Međutim, pregledana i pričitana prijava povrede za svjedoka upravo ukazuje na istinitost njegovog iskaza jer iz prijave povrede proizlazi da su na tijelu svjedoka tijekom pregleda u Klinici za traumatologiju u Zagrebu nađene povrede o kojima je svjedok govorio u svom iskazu. Iskaz ovog svjedoka potvrđen je i iskazima svjedoka Franke Begić i Milana Pušića koji su iskazali kako su vidjeli da je optuženik tukao Stjepana Vukovića-Mikičića.

Svjedokinja Franka Begić, suprotno tvrdnjama obrane optuženika, mogla je vidjeti kako optuženik tuče Stjepana Vukovića-Mikičića jer je ista u živi štit dovedena ne sa svoje štale, nego sa štale Vladimira Bartolovića, čija kuća je na putu kojim se kretao živi štit prije kuće Stjepana Vukovića-Mikičića.

Na kraju svakako treba istaći kako sud nije našao niti jedan razlog zbog čega bi imenovani svjedoci bili pristrani u svojim iskazima. Oni od optuženika ništa ne očekuju, a da su bili pristrani, onda su navedeni svjedoci mogli teretiti optuženika za sve što mu je stavljeno na teret izmijenjenom optužnicom, a ne samo za one događaje koje su vidjeli svojim očima. Svjedoci to nisu učinili, a svakako valja istaknuti da ti isti svjedoci nisu ničim teretili niti optuženog Mirka Tomaševića, zbog čega je onda i obustavljen kazneni postupak protiv opt. Mirka Tomaševića. Sasvim je deplasirano isticanje obrane optuženika kako je koji od svjedoka došao na sud. Za odluku o glavnoj stvari relevantno je samo da se iskazu svjedoka može ili ne može pokloniti povjerenje. U konkretnom slučaju sud je navedenim svjedocima i njihovim iskazima, zbog razloga koji su naprijed navedeni, poklonio punu vjeru.

Suprotno tome, iskazima svjedoka Milana basra, Željka Rudež, Milana Vranešević, marka Crljenica, Mile Januzović, Božidara bašić, Milana Borković i Milojka Podunavac, sud nije poklonio vjeru jer su njihovi iskazi u očiglednoj suprotnosti sa drugim provedenim dokazima pa čak i notornim činjanicama kao i obranom samog optuženika.

Navedeni svjedoci, iako su došli u Zamlaču sa optuženikom, nisu vidjeli ništa drugo osim tzv. zbrinjavanja civila od strane optuženika i njihovo odvođenje u Dvor. Nisu vidjeli uzimanje talaca, premlaćivanje civila, uništavanje obiteljskih i gospodarskih objekata, ubijanje civila, a naročito im je nepoznato što se događalo u Strugi jer oni, kao ni optuženik, u Strugu nisu niti ušli. Prema iskazu svjedoka Božidara Bašića i Milana Borkovića odnosno prigode policajcima iz Dobra u Zamlači je zapovijedao Nikola Bjelac, a to ne ističe ni optuženik u svojoj obrani. Sasvim je bjelodano da su svjedoci pristrano svjedočili kako bi optuženiku osigurali povoljniji položaj u postupku, ali i sebi u daljnjem životu jer nikako nije ugodno saznanje da su se i oni u kritično vrijeme zatekli u Zamlači.

Svjedoci čijim je iskazima sud poklonio vjeru, a koji su se odnosne prigode kao taoci nalazili u živom štitu, nalazili su se na različitim mjestima u živom štitu u kojem se našlo između 40 i 50 osoba. Već i zbog te razlike u položaju, moguće su razlike u njihovim iskazima, jer što je vidio jedan svjedok u živom štitu, to nije morao vidjeti drugi taoc kad se ima u vidu da im je naredeno ne osvrutati se, gledati u zemlju i držati ruke u zraku. Na tome je insistirao i optuženik koji je u Zamlaču došao službenim vozilom, kretao se iza talaca, a iza talaca u istom smjeru kretala su se vozila napadača, napadači i njihov top na teretnom vozilu. Prema tome, optuženik je svakodobno mogao uzimati i odlagati oružje pa tako i službenu palicu.

Što se tiče naredbe optuženika za usmrćivanje zarobljenih hrvatskih policajaca, svjedoci Milan Begić i Tomislav Begić decidirano su iskazali kako je upravo optuženik izdao naredbu za pucanje na zarobljene hrvatske policajce koji su trčali neodjeveni preko livade. Uzrok smrti zarobljenih policajaca je neprijeporan, a glede ove okolnosti sud je poklonio vjeru i iskazu vještaka dr. Steve Kovačevića. Na mrtvim tijelima policajaca nisu nađeni tragovi zlostavljanja, ali je sasvim logično kako napadači s njima nisu nježno postupali kada su im skidali odjeću i otimali pancirne košulje. Stoga se mogu razumjeti iskazi svjedoka koji su iskazali da su napadači sa zarobljenim policajcima postupali nehumano. Svjedok Tomislav Begić je iskazao kako je optuženik naredio da se palim policajcima ispali metak u glavu što je jedan od napadača i učinio. Prostrijeli nisu nađeni na glavama ubijenih policajaca, prema iskazu vještaka, što međutim ne znači da optuženik nije mogao izdati takav nalog. Izvršitelj naloga mogao je pucati i u tijela policajaca, mogao je promašiti, a možda nije morao niti pucati jer je sasvim očigledno zbog brojnih prostrijela vrlo brzo nastupila smrt zarobljenih policajaca. Međutim, optuženiku nije niti stavljeno na teret da je naredio pucati zarobljenim policajcima u glave kad su ovi već bili pogođeni rafalnom paljbom.

Radi svega što je naprijed navedeno sud nalazi kako se u kritično vrijeme u opisanom oružanom sukobu optuženik grubo ogriješio o odredbe čl. 3. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. g., čl. 4. II Dopunskog protokola Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. g. o zaštiti žrtava nemedunarodnih oružanih sukoba te čl. 3. i 4. III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. g. čime je onda u potpunosti ostvario sva bitna obilježja kaznenih djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH i čl. 122 OKZRH zbog čega

je onda i kazneno odgovoran jer njegova ubrojivost tempore criminis tijekom provedenog postupka nije bila dovedena u pitanje s bilo čije strane.

U svojoj obrani optuženik je iskazao kako se u svojem životu bavio samo policijskom djelatnošću. Ovaj dio obrane optuženika sasvim demantiraju provedeni dokazi. Iz uvida u pročitani bilten 33. pješadijske brigade - Dvor na Uni broj 1/94, na strani 15 razvidno je kako je optuženik 11. lipnja 1992. g. ranjen kao pripadnik navedene postrojbe. Da se optuženik dušom i tijelom angažirao na obaranju legitimne vlasti u Republici Hrvatskoj, proizlazi i iz pročitanih uvjerenja (327), a u kojem je navedeno da je optuženik ranjen i 11. lipnja 1993. g. kao pripadnik snaga unutarnjih poslova tzv. "Republike srpske Krajine".

Optuženiku je bilo jako dobro poznato što je sve učinio za vrijeme Domovinskog rata na području Dvora, zbog čega se onda i nije vratio u svoje rodno mjesto, premda je od Ureda za prognanike i izbjeglice Vlade Republike Hrvatske ishodio potvrdu o planu povratka u Bansko Vrpolje kbr. 35 (331).

U skladu sa čl. 37 OKZRH sud je optuženiku za svako kazneno djelo za koje je oglašen krivim utvrdio kaznu, vodeći pri tome računa o stupnju krivične odgovornosti optuženika, pobudama iz kojih je kazneno djelo počinjeno, jakosti ugrožavanja zaštićenog dobra, okolnostima uz koja su kaznena djela počinjena, a isto tako sud je imao u vidu prijašnji život optuženika, njegove osobne i obiteljske prilike kao i držanje optuženika za vrijeme suđenja.

Od olakotnih okolnosti na strani optuženika sud je imao u vidu njegovu raniju neosuđivanost, korektno držanje za vrijeme suđenja, činjenicu da je optuženik otac dvoje maloljetne djece o kojima je dužan skrbiti, a isto tako sud je cijenio ponašanje optuženika nakon počinjenih kaznenih djela zbog kojih je oglašen krivim, a prije svega pomoć koju je pružio obitelji Slijepčević, premda je, prema stajalištu suda, i tu pomoć optuženik pružio samo zbog toga što se radilo o osobama koje žive u mješovitom braku i koje su rođene u takvom braku.

S druge pak strane, na strani optuženog sud je našao brojne i vrlo teške otegotne okolnosti. Prije svega to su upornost, brutalnost i bezobzirnost optuženika koju je demonstrirao prilikom počinjenja upitnih kaznenih djela. Sud je cijenio i činjenicu da je optuženik praktično provodio etničko čišćenje, a što najbolje proizlazi iz iskaza svjedokinje Ljerke Stanić.

Dakle, sud je, brižljivo cijeneći sve naprijed navedene okolnosti, optuženiku za počinjena kaznena djela, primjenom čl. 43 st. 2 t. 2 OKZRH, izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 godina, opravdano držeći da će takva kaznena sankcija ostvariti svrhu kažnjavanja o kojoj se govori u čl. 31 OKZRH.

U smislu čl. 45 OKZRH sud je optuženiku vrijeme provedeno u pritvoru od 29. srpnja 1999. g. pa nadalje uračunao u kaznu.

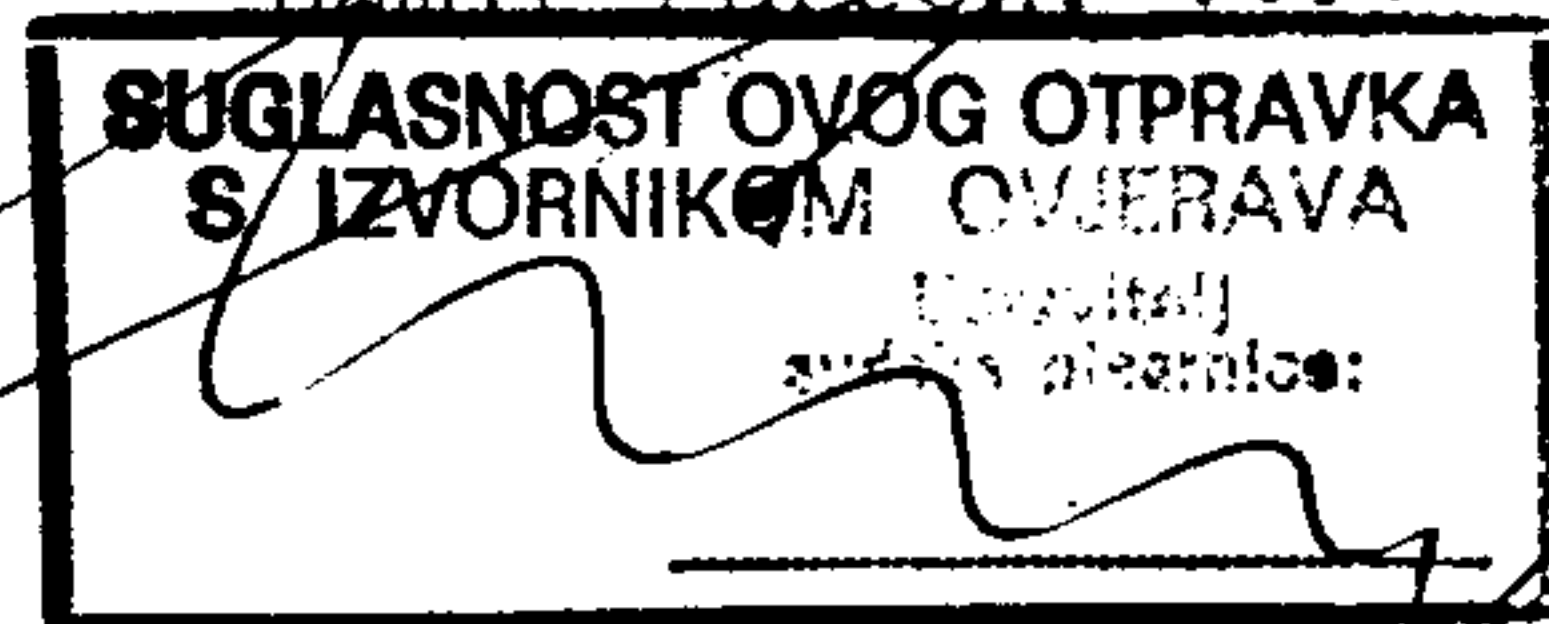
Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 90 ZKP/93, srazmjerna je stupnju složenosti provedenog postupka i materijalnim mogućnostima optuženika.

U Sisku, dne 18. travnja 2000. godine

ZAPISNIČAR
Željka Velnić, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Damir Parežan, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude moguće je izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana prijama ovjerenog prijepisa presude. Žalba se podnosi pismeno u tri primjerka ovom sudu, a o žalbi odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.